

Jan Urban 2/

Oponentský posudek diplomové práce

Dan Urban: Srovnání volebních kampaní KSČ v letech 1925, 1929 a 1935, FFUK 2010, 97 stran.

Téma patří z hlediska interpretačního mezi ta těžší v rámci moderních dějin, protože je velmi snadné sklouznout k populárnímu ideologickému hodnocení, či spíše odsuzování, meziválečného komunistického hnutí, místo aby se vědecká práce soustředila na věcnou argumentaci. Je jednoznačně chvalitebné, že se Dan Urban ve svém textu k takovým klíšé neuchýlil a studovanou problematiku nahlížel s patřičnou uvážlivostí a zdařile komunistické hnutí kontextualizoval.

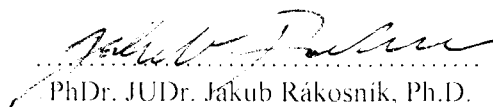
Z hlediska struktury, lze text považovat za funkčně a přehledně členěný. Od teoretických východisek přechází k vnitrostranickému vývoji (v podstatě stručnému přehledu dějin meziválečné KSČ) a dále k organizaci a programovému zakotvení strany. Z pozice oponenta však na tomto místě musím uvést jednu zásadní námitku. Třebaže název obsahuje příslib analýzy volebních kampaní, s rozbohem volební agitace autor začíná až na s. 75. Při dobré vůli lze do tématu započítat i rozbor programu, ale i ty začínají až na straně 63, tedy až ve dvou třetinách celého textu. V tomto směru považuji úvodní obecné pasáže, které jsou navíc do značné míry založeny na relativně omezeném okruhu novější literatury (zvl. práce Z. Kárníka, J. Rupníka ad.), za nepoměrně dlouhé s ohledem na celkový rozsah práce. Jazyk a stylistika je na uspokojivé úrovni, míra překlepů a hrubek nepřekračuje obecný průměr diplomových prací na oboru historie. Zvláště bych vyzdvihl, že autor má spisovatelské nadání a vytvořil velmi čtivý a poutavý text.

Seznam pramenů a literatury lze sice označit za dostatečně reprezentativní, i když, jak jsem již uvedl výše, v textu je patrná závislost na některých odborných pracích. Autor hojně využíval memoárovou literaturu (zvl. Budínovy a Beerovy memoáry). Překvapuje mě, že mezi použitými materiály nefigurují informačně bohaté paměti Marie Švermové, které byly v nedávné době publikovány. Archivní dokumenty více figurují až v samotných analýzách volebních kampaní.

Dále bych zvláště zdůraznil autorovu schopnost překročit horizont empirické historiografie. Velmi důkladně se věnuje politické teorii a studiu historické terminologie. Pasáže jeho práce věnované typu anti-systémové strany a jeho aplikaci na komunistické hnutí považuji v soudobém českém dějepisectví za inspirativní a vysoce přínosné. Zajímavý je v tomto směru autorův názor, že po celé období I. republiky KSČ nelze považovat za anti-systémovou stranu. Na s. 45 konstatuje: „V první polovině dvacátých let bychom mohli nejspíše považovat KSČ za polarizační stranu... Oproti tomu v období velké hospodářské krize na počátku let třicátých se nejspíše jednalo o typickou anti-systémovou stranu...“

Text Dana Urbana nepochybně splňuje všechny zásadní požadavky, které jsou kladeny na FFUK na diplomové práce z oboru historie a z pozice oponenta ji mohu bez závažnějších námitek doporučit k obhajobě.

V Praze, dne 6. září 2010

PhDr. JUDr. Jákub Rákosník, Ph.D.

doporučuji známku velmi dobře